

Metuljček z dragulji

(Kitajska pravljica)

Na daljnem vzhodu, kjer so narajene hišice iz živo pisanega papirja, kjer so vrtovi lični umotvorčki z mostički, raz katere vise zvončki in templji iz gladkega bellega porcelana, v tej deželi je živela mala princeska Li-li-čing. Stanovala je v palači z zlato streho in v njenem vrtu so cvetele cvetice v vseh mavričnih barvah. Ko se je Li-li-čing v svojem krasnem svilenem oblačilcu nekoč sprehajala na vrtu po lepo očiščenih stezicah, ki so bile posute s srebrnim peskom, je opazovala metuljčke, ki so frfotali od cvetice do cvetice. Niso ji ugajali. Skromno pisani so se ji zdeli, premajhni in sploh premalo lepi.

To je slišal sosed princeske, mandarin Ti-ti-pu, o katerem so ljudje šušljali, da je čarovnik. Nekega dne se je pojavil pred Li-li-čing in je rekel: »Prezvzišena princeska, lunina cvetka! Slišal sem, da se ti zde metulji, ki letajo okrog tebe, zelo grdi. Res je — tvoja modrost je zadela pravo — niso lepi. Tako okorni in navadni so, da morajo biti tvoje blesteče, zvezdne oči razžaljene!«

»Ne čvekaj toliko, Ti-ti-pu!« je nejevoljno rekla princeska, »povej mi rajši, kako bi se dalo temu pomagati.«

Ti-ti-pu je pomežiknil s svojimi poševnimi očmi in je rekel: »Visokorodna Li-li-čing! Tvoje ime zveni kakor zvonjenje srebrnega zvončka. Samo eno besedo izreci in metulj, kakršnega še nihče ni videl v življenju, bo letal po tvojem vrtu!«

Seveda je bila princeska sedaj strahovito radovedna. Ti-ti-pu pa je potegnil izpod širokega oblačila položeno črno škatlico in jo odprl. Na nebesnosinji svileni blazini je počival metulj, z razprostrtimi krili, ki je bil tako krasen, da je mali Li-li-čing pošla sapa od začudenja. Bil je velik kakor krizantemin cvet, v njegova krila, potresena z diamantnim prahom, so bili vdelani najlepši dragulji.

»Dotakni se ga s prstom, princeska!« je rekel mandarin.

To je storila Li-li-čing. In glej — metulj se je dvignil iz škatlice in pričel letati po vrtu. Bilo ga je veselje gledati. Če pa je princeska stegnila roko, je prišel čudežni krilatec k njej in se vsedel kakor krotek ptiček na njen prst.

»Moram ga imeti, naj stane kolikor hoče!« je razburjeno rekla Li-li-čing z rdečimi lički. »Povej mi, Ti-ti-pu, koliko hočeš zanj?«

»Sto tisoč štirioglatih zlatnikov!«

Princeska se je nekoliko prestrašila. »Ali morajo biti štirioglati?« je vprašala, kajti taki zlatniki so imeli še enkrat večjo vrednost kakor okrogli.

»Da,« je resno rekel Ti-ti-pu in odkimal z glavo, kar pomeni v tisti deželi: da, tako je.

Vzlic temu, da je princeska pričakovala, da njenemu očetu ta kupčija ne bo po volji, je izplačala mandarinu sto tisoč štirioglatih zlatnikov in dobila za to dragoce-nega metulja.

Zdaj je bila zelo srečna, ko se je sprehajala po vrtu; metuljček pa je vedno letal okoli nje.

Nekega dne je dobila obisk. Iz sosednje dežele je prišel knez, dostojanstven mož, ki ga je mučila, tako se je zdelo, težka bolečina, kajti nikoli se ni zasmel. Oče je prosil princesko, naj bo ljubezniva z odličnim gostom in naj skrbi za njegovo zabavo in razvedrilo.

Li-li-čing se je kaj rada zavzela za žalostnega kneza in se je trudila na vse načine, da bi ga razvedrila, toda ni se ji prav posrečilo. Peljala ga je k svojim govorečim papigam in v pravljico lepi vrtiček, kjer so bile pomaranče na drobnem drevju tako majhne kakor češnje, zaigrala mu je pesmico na lutnji, da je zvenelo kakor bi pele vile. Toda žalostni knez ni bil vesel.

Naposled mu je Li-li-čing pokazala čudovitega metulja. In glej — neznamenit smehlaj je hušnil preko knezovega obličja: »Kako je lep!« je vzkliknil ves očaran. »Če bi bil moj, bi se spet mogel smejati!« — Tedaj se je prestrašila mala prin-

ceska. Knezu vendar ni mogla povedati, kako drag je bil ta metuljček. Toda želje gostov so svete! — Nič ji ni pomagalo! Poklicala ga je, da je sedel na njeno roko, in ga ponudila knezu: »Vzemi metulja, spoštovani gospod,« je rekla, »podarim ti ga!« Toda glej — komaj je spregovorila te besede, se je pričel metulj raztegovati in večati in lep mlad princ je stal pred začudeno Li-li-čing.

Tujemu knezu pa so se vlile solze iz oči.

»Moj sin!« je vzkliknil. »Zdaj si torej odrešen hudobnega čara. To se imaš zahvaliti samo ljubki princeski Li-li-čing, ki te je prostovoljno podarila!«

Zdaj šele je izvedela Li-li-čing o spletkah zvitega Ti-ti-puja, ki je spremenil princa v metuljčka z dragulji in mu je moral vrniti njegovo pravo postavo le tedaj, če ga je kdo podaril komu drugemu.

Seveda se je lepi princ oženil z dražestno Li-li-čing in hudobni čarovnik - mandarin Ti-ti-pu je postal od jeze kar zelen in od nevoščljivosti rumen v obraz, tako da so se dečki, kadar se je prikazal na ulico, norčevali iz njega: »Glejte, tu prihaja nezreli citronasti mandarin!« Ravno tak je namreč bil njegov obraz!

